

נולד ב – 13.5.1922
 נפטר ב – 2.89.2003
 היה נשוי לחביבה
 אב לשלומית שרירא,
 רמי ונעמה וי"נר

כתב אריה אהרוני
 יוזק אחי רעי,

במשפחתך, בפי הוריך ובני הבית נקראת בשם ליבר. בבית החינוך לילדי העובדים ובראשית חברותך בגדוד "השדה" היה שמך אליעזר, עד שדבק בך הכינו "יוזק" - על שמו של השליח לקן תל-אביב, יוסף ארנון מעין-המפרץ, שבקיבוצו קראו לו "יוזק" - כיון ששיחקה את דמותו במערכון שהצגנו בסוף שנות ה-30, כשעברנו ממעמד "רעים", למעמד "צופים צעירים" והחלפנו את עניבותינו הירוקות בכחולות. מאז היית לכולנו "יוזק".

לא באתי לומר דברי פרידה, יוזק, כי איננו נפרדים. כולנו מנסים להדחיק איך שהוא את העובדה שהננו עשויים מחומר חלש, שביר, שסופו לכלות. ואם יש משמעות לשהות הקצרה שלנו עלי אדמות, לריפרופנו הקצרצר בין אי-היות לאי-היות, בין הגיחנו מאפלת הרחם ובואנו לאפלת המשכן הסופי - הרי בעיקרה במותר האדם שבנו, ברוח, במשאת הנפש, שהיינו שותפים לה מהנעורים עד זיקנה. נאכן, אילו ניתן היה להקים אנדרטאות למשאות נפש, אין לי ספק, יוזק, שהאנדרטה שלך הייתה יפה ושגיאה. בעיתון "גדוד השדה" מספר 1 שהוצאנו לאור יחדיו בשנת 1937, בהיותנו בני 14-15, תיארת במילים שובות לב את את כמיהתו הנלהבת של גדודנו, גדוד "השדה צפון" להקים קיבוץ עצמאי משל, משל הוא כבר לבש עור וגידים והתגשם בפועל, והוא מפליא ברעננות ישותו זקן עובר אורח, המזדמן למקום. זקן זה, לאחר קבלת הסבר על מהות הישוב החדש, פונה לדרכו בלב טוב, כשהדגל האדום שולח לו מראש המגדל ברכת שלום. באותה שנה עצמה, 1937, מתנדבים שנינו, אתה ואני כחיל חלוץ להקמת המחנה הארצי השביעי של התנועה בשריד. ואגב כך, בשני הימים הפנויים, אנחנו מפליגים למזרחו של עמק יזרעאל עד לבית-אלפא, ועושים הכרות עם בני גילנו, בני המקום. האמורים להשתתף עמנו במחנה: דינה, רבקה, מרים, גברוש, מיכל, דן, איציק, סוניה, שסוף דבר נקשר גורלם בגורלנו, ומזכה את כולנו, גם בני המקום וגם הבאים מן החוץ, בשם האחד "ההשלמה". אבל זה רק סוף דבר, וקדמו לבואנו הנה בשנת 1943, "הפלוגה" שנשלחה להכשיר את עצמה כאן, והקומונה ששקקה חדוות נעורים, ונשאה בנטל האחריות לקן "השומר-הצעיר" התל-אביבי, שלמענו, למען תפקודו התקין, זנחנו את ספסל הלימודים בבית הספר התיכון, כי מצוו "עשה" בסימן מחויבות אישית, היא נשמת התמצית של הווייתנו, ומכוחה אנחנו מתגייסים בעת מלחמת העולם לבריגדה ולפלמ"ח, ומכוחה אתה, יוזק, חומק בין משמרות עיניים ועולה על ה"אקסודוס", המוחזרת ע"י הבריטים לגרמניה, להגיש להם סעד נפשי. ואין צורך לומר שבפרוץ מלחמת העצמאות, מכוח אותו צו פנימי, שאיש אינו מטיל עליך, אתה נמצא בשורות חטיבת "גולני".

בשלהי מלחמה זאת אתה מקים עם חביבה אחותי את קנכם המשפחתי, שכרוב האושר בו, בהיולד שלומית רמי ונעמה, כן הפליא אסונו בהילקח מכם שלומית בדמי ימיה. ואם לא שלמה כוס היגונים שלך, יוזק, נלקחה

ממך במרוצת הימים אף רעייתך, עמוד התווך של המשפחה, חביבה, הרעיה לך, האם לילדיה, הסבתא לנכדיה.

דומה שבכוחם של אסונות כאלה לשבור רוחו של אדם. אבל אתה לא נשברת. הגוף העשוי מחומר שבידע מורדות ועליות, ימי שפל ומשבר, ימי התאוששות, ועד למכה האחרונה, האכזרית כל-כך, חסרת הרחמים, שניחת עליך, היקרנת אופטימיות, על אף המגבלות הפיזיות, ולא ויתרת כהוא זה על ערכי היקר שנותנים טעם לעצם הקיום.

אם לעשות שינוי מה בפסוק שירי של אלתרמן, הייתי אומר לך: לא לרוח חש קץ, רעי, רק לגוף הנשבר כחרס. והיא, הרוח, רוח האחוה והרעות, רוח היחד, שנשבה במפרשינו מנעורים ועד זיקנה, אשר כה מזולזלת בימים אלה, היא המייחדת אותך ואותנו, היא בת הקיום, שלא כמו האכסניה הארעית שלה, הגוף הכלה, והיא הנותנת, היא האומרת, שאיננו נפרדים. כי אין לה לרוח הזאת תיכלה. שלום לך אחי ורעי.

אריה אהרוני

כתבה נעמה

מחיגת אליך לחדר - תמיד, קודם כל יישמע שיעול, ואחר-כך: "ערב טוב" או "שבוע

טוב" מנומס. "הי אבא'לה" אני אומרת, ואז.. קריאת שמחה, או יותר נכון שאגת שמחה - באותו רגע אתה יודע מהי אהבה!

אני מדפדפת בזכרונות ונזכרת בשיחת הטלפון מהמרפאה, שבישרה כי אבא נפל בחדרו, וכי מדובר כנראה באירוע מוחי קטן. הוא די בסדר, אבל שולחים אותו לבית חולים וצ'יק צ'רק חוזרים הבייתה. כמה שעות מאוחר יותר אני חשה באיזה חוש פנימי חזק, שמרגע זה ואילך החיים כבר לא יהיו כפי שהיו. אני חשה בקצוות שח התחושות את העננה האפורה, שהולכת ומתקרבת, ותופסת חלק ניכר משדה הראיה של מצב הרוח.

אבא - כל האהבה הענקית שנתת לי, הקשר המיוחד של שנינו, השיחות הפרטיות שלנו... על כל אלה חשבתי לא פעם - במה זכיתי שיהי לי אבא כזה? ואיזו מתנה אתה לחיים שלי ושל ילדי.

היום אני יודעת, שלמרות הגעגועים הקשים, שכבר כל-כך מכרסמים וכואבים, כמו עד זוב דם, הדבר שאתה משאיר לנו, הוא אוסף של זכרונות טובים, כל-כך יפים, כל-כך מחזקים... שאותם שום דבר לא יכול לקחת. אוהבת אותך לעד בכל ליבי

נעמה

סבא,

אינך יודע כמה אהבתי אותך - ואתה עזבת, הוצאת את נשמתך. אני מאוד מתגעגעת אליך.

אתה יודע, ישנו שדה פרחים, שבו פורח פרח בכל פעם שתינוק נולד, ונובל הפרח כאשר אותו אדם נפטר. אבל עלי הכותרת נשארים לעד, מעופפים להם ושרים שירים נעימים, שמזכירים את את אותו אדם. כמספר האנשים שאהבו את האדם, זהו מספר עלי הכותרת. בטח לפרח שלך יש יותר ממליון עלי כותרת, וככל שהפרח יפה יותר, כן האדם יותר נחמד ומתחשב.

אין הרבה פרחים כמו הפרח שלך. ואם אתה שומע אותי - מסור ד"ש לווהט ממני לסבתא, לשלומית ושאלו - ודע כי תמיד תמיד אוהב אותך.

ללי

קטעים מתוך דברים שנשא חן שרירא בנה של שלומית) ליד הקבר לפני שישה חודשים, בית חולים "העמק"

שיחות אחרונות:

סבא, אתה מכיר אותי?

אני לא יכול בלעדיך, אני צריך אותך.
אתה לא יכול ללכת, אתה לא יכול לעזוב.
בבקשה...

היום אתה לא מדבר אתי עוד.
סבא זה אני חן.

אתה מזהה אותי? אתה רק מניד ראש.

אתה כאילו שמח לראות אותי, ורגע אחרי זה שוכח שיש לך עבודה קשה, להחלים...
יורד לילה, סבא אני יושב על כורסה ליד המיטה. כל כמה דקות אני מתעורר מנמנום ומקשיב לנשימתך. אני
כאילו שומר עליה שתישאר, שומר עליה בשביל כולנו.

הרופאים אמרו, שאם תעבור את 48 השעות הקרובות, יש סיכוי שתצא מזה... הנה עברו 48 השעות וסבא
עדיין בסכנה. שום דבר לא עובר, ושום דבר לא עוזר. זה לא משתפר והיאוש מנקר לי במוח.

...אבל לא לעזוב את סבא, לא לעזוב. זה באמת המינימום. אם היית סובל יותר, הייתי מרגיש יותר טוב, כי
מה זה לעומת מה שעובר על סבא? אל-אלוהים, שמשוהו יעזור לי, זה לא הוגן. אני משתגע מחוסר האונים.
אני לא יכול לעזור לסבא בכלום - זה משגע ומדכא.

אני אוהב אותך ואת הארץ שבנית, אתה הגיבור שלי, ואני מתפלל בשבילך שתבריא. זה מה שנשאר לי,
תבין.

סבא, אופ, אולי עדיף שלא? אולי אם זה המצב, אתה מעדיף שלא - ודי? איך יודעים?
נעמה אומרת כל הזמן, שמצב כזה יותר גרוע ממוות. איך יודעים אם היא צודקת?

רמי אומר להילחם ולא לוותר, והוא באמת לא מוותר...

סבא. אתה יודע מה משמעות החיים, ואתה חייט גדולים, חיים של אמת ודרך ומחוייבות למקום
ולאנשים. סבא אתה איש החפץ חיים, אתה האיש שאוהב ימים לראות טוב...

היום אתה כבר לא לוחץ לי את היד - איזה יאוש.

פעמים רבות ספרת לי, שנעמה ביקשה ממך: "אבא אל תמות לי" ואתה השבת: "אין לי כל תכניות כאלה"
פעם ועוד פעם.

בית אלפא, סוף יולי, קיץ, ביקור אחרון

הוזעקנו בשל בעיות בנשימה. הרופא אמר שכבר אין הכרה... אני חושב שגם נעמה מרגישה את ימי הקיץ
האחרונים שלך. קשה לנו לחשוב על בית-אלפא בלעדיך. בלי הבית למרגלות הגלבוע, עם העציצים,

המשחקים והדיסקים - והביקורים. כך וכך הילדות של כולנו עוברת בבית-אלפא. נעמה בוכה ואני מתאפק,
עוד לא, עכשיו אתה צריך להרגיש אהבה. ואני צריך להרגיש שאלו הנשימות האחרונות שלך - אדם גדול,
הגיבור שלי.

עוד מעט תצטרף לסבתא ולאמא שלומית,, ויהיה לך שקט, סוף סוף.

אז להתראות, היה שלום.

היום הלך לעולמו אדם גדול, אני אכריז ברחובות, ואצלצל בפעמון של ראשית ההתיישבות.

נוח על משכבך לוחם חרות, אידיאליסט, איש קבוצה, חבר ההשלמה האחרונה, שותף לדרך ארוכה, וסבא
שלי.

תהי נשמתך עדן.

חן שרירא